

Ватерполо

Ватерполо је иначе као и пливање веома здрав спорт који равномерно развија више група мишића, повећава капацитет плућа и позитивно утиче на рад виталних органа, а од пливања се разликује по тимској концепцији игре која га чини занимљивијим. Треба додати да по броју спортских повреда спада међу најбезбједније спортове, те је због тога препорука многих доктора.

Прва ватерполо утакмица у Бањалуци је одржана 27. јула 1956. поред бањалучке тврђаве Кастел, а двије године касније је основан и пливачки клуб „Младост“ који је у свом саставу имао и ватерполо секцију. Убрзо је

У току рата клуб је престао са радом да би се одмах по завршетку рата поново формирао и почео са примамом нових чланова. Многи међу млађим члановима били су управо из Гимназије, а неки од чланова клуба који од тада тренирају су си припадници 100. генерације: Константин Ракић, Срђан Трбић, Саша Татар, Немања Стијак и Игор Вукић.

Клуб је суочен са многим проблемима од којих су највећи непостојање конкуренције у БиХ, проблеми са базеном и финансијски проблеми. Ипак, клуб је на аматерским основама опстао све до данашњег дана, а сви жељно очекујемо и долазак љета и прелазак на отворени базен. За крај неколико слика снимљених љета 2003. на једном тренингу на базену „Инцел“.

посједује комплетну опрему која је тестирана на тежине до двије тоне и да још нико из клуба није озбиљније повријеђен те да разлога за забринутост нема.

Иако нисам планирао да се пењем, те не баш прикладно обучен (широке хлаче), послје присуствовања њиховом тренингу нисам могао да одем а да се и ја не опробам.

У другом покушају сам стигао до шестог метра, и већ та релативно мала висина је довољна да се повећа ниво адреналина и осјети узбуђење. То опет није ништа када се пореди са висинама до 350 метара на природним стијенама на које се искуснији чланови клуба пењу, те би сваком препоручио да дође и проба.

За крај неколико слика Вукића, Хозића и мене док смо се пењали.

прерастао у самостални клуб који се такмичио у другој лиги тадашње Југославије.

Разговарајући са спортистима стоте генерације дошао сам до закључка да су њихове приче веома сличне. Без обзира о којем спорту се ради, озбиљнија посвећеност захтјева пуно одрицања. Ту су и проблеми са усклађивањем школе са спортом, као и неразумијевање одређеног броја професора. Ипак, ако постоји љубав према спорту, заједно са жељом за образовањем какво само Гимназија пружа, ништа није тешко, те сви кажу да би поново изабрали исти пут, и савјетују свима да се барем аматерски баве неким спортом. Надам се да ће реформа гимназија имати као резултат још већи број спортиста у гимназијским клубовима.

